

ת"ד 104/11/20 - מדינת ישראל נגד אורי חפר

בית המשפט לתעבורה תל אביב

ת"ד 104-11-20 מדינת ישראל נ' חפר
בפני כבוד השופטת שירי שפר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אורי חפר

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד מוריה כהן

ב"כ הנאשם: עו"ד בלוטמן

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו את העבירות הבאות:

אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים חציית הכביש במעבר חציה בבטחה, עבירה לפי תקנה 67(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961; **נהיגה בקלות ראש**, עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נ"ח], תשכ"א - 1961 יחד עם סעיף 38 (2) לפקודת התעבורה [נ"ח], תשכ"א - 1961 ו**גרימת תאונה שתוצאתה חבלה של ממש**, עבירה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 יחד עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נ"ח] תשכ"א - 1961.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 27.05.2020, נהג הנאשם במונית בעיר ראשון לציון, ברחוב ביאליק מדרום לצפון והתקרב לצומת עם רחוב תרמ"ב. ברחוב ביאליק, סמוך לצומת, מסומן לרחוב הכביש מעבר חציה להולכי רגל ומשני צידי המעבר מוצבים תמרורי 306. אותה עת חצתה את הכביש במעבר החציה הנ"ל גברת אולגה גורב (להלן: "הולכת הרגל") משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם.

הנאשם נהג בקלות ראש בכך שלא שם לב לדרך שלפניו, לא הבחין במועד בהולכת הרגל, לא אפשר לה להשלים חציית הכביש בבטחה, התקרב אליה יתר על המידה ופגע בה.

עמוד 1

כתוצאה מהתאונה נחבלה הולכת הרגל בגופה חבלות של ממש בדמות שני שברים ונזקקה לניתוח בברך שמאל ולקיבוע באמצעות סד גבס.

3. בתשובתו לאישום, הודה הנאשם בנהיגתו במקום ובזמן ובקיומו של מעבר החציה, בפגיעה בהולכת הרגל על מעבר החציה ובתוצאותיה של התאונה אך כפר באחריות לתאונה וטען כי התאונה הייתה בלתי נמנעת.

4. בתיק נשמעו ראיות.

5. מטעם המאשימה העיד בוחן התנועה רס"ר תמיר שעובי, הוגש סרטון ממצלמת האבטחה בביתה של גב' מרינה טופורוב, אשר תעד את אירוע התאונה (ת/2), הוגשה הודעת הולכת הרגל, גב' אולגה גורב (ת/15) וכן הוגשו מסמכים נוספים.

6. ההגנה לא הביאה ראיות מטעמה. הנאשם בחר שלא להעיד.

סיכומי הצדדים

7. **המאשימה בסיכומיה**, ביקשה להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו. המאשימה טענה כי הסרטון המתעד את אירוע התאונה מדבר בעד עצמו ומלמד על אופן נהיגתו הרשלני של הנאשם. עוד ציינה המאשימה כי התיעוד בסרטון שהוגש בהסכמה עומד בסתירה לטענת הנאשם בהודעותיו במשטרה (ת/10-ת/11) כי עצר רכבו לפני מעבר החציה. עוד הפנתה להודעת הולכת הרגל שהוגשה בהסכמה וממנה עולה כי רכב הנאשם פגע בה כשהגיעה לפס השלישי. המאשימה ציינה כי הנאשם בחר שלא להעיד ויש לכך משמעות ראייתית.

אשר לעבודת הבוחן - הראיות הקיימות מבססות את אשמת הנאשם מעבר לכל ספק סביר ולכן אין משמעות לכך שלא בוצעו פעולות חקירה מסוימות כגון שחזור התאונה.

8. **ההגנה בסיכומיה**, ביקשה לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו. ב"כ הנאשם הפנה אל ההלכה שנקבעה בבג"צ 8150/143 **כרסנטי נ' מדינת ישראל** (06.08.14) (להלן: **בג"צ כרסנטי**) ולפיה אחריותו של נהג אשר רכבו פגע בהולך רגל במעבר חציה - אינה מוחלטת. עוד טען כי לא די בתיעוד אופן קרות התאונה בסרטון כדי לבסס את אחריות הנאשם לאירוע התאונה שכן לא הוכח אם התאונה נמנעת אם לאו. ב"כ הנאשם הפנה לעבודת הבוחן החסרה - ניסוי שדה ראיה שלא תועד ואינו רלוונטי (שכן נבחן שדה הראיה ממרחק 50 מטר מן המעבר ולא נבחן שדה הראיה מן הנקודה בה עצר רכב הנאשם), לא חולצו נתונים מתמטיים מן הסרטון, לא נערך שחזור של התאונה. ב"כ הנאשם טען כי בסרטון נראית הולכת הרגל עומדת על המדרכה טרם ירידתה אל הכביש ומתחילה בחציה שעה שהרכב השני נמצא עדיין על מעבר החציה - ולגישתו, רכב זה לא נתן להולכת הרגל זכות קדימה. לטענת ההגנה - בשל המצאות הרכב השני, שדה הראיה של הנאשם הוגבל ולא יכול היה לצפות כי הולכת הרגל תחצה את מעבר החציה בשלב זה. עוד נטען כי התמרור המסמן מעבר חציה להולכי רגל מוסתר על ידי עצים.

ההגנה הפנתה לפסיקה ולהנחיית מדור ת"ד משנת 2018 (נ/1) לפיהם יש להידרש לחישובים מתמטיים כדוגמת

מרחק שדה ראייה, מהירות נסיעת רכב הנאשם ומהירות הולכת הרגל ומהירות הנסיעה בה התאונה נמנעת.

לטענתו, במקרה זה, בשל אי ביצוע השחזור והעדור ממצאים קיים קושי בתיחום רשלנות הנאשם ואין זה מתפקידו של בית המשפט לחלץ בעצמו נתונים מן הסרטון - פעולה הדורשת מומחיות.

עוד נטען כי יש קושי במתן מלוא המשקל לגרסת הולכת הרגל שכן עדותה במשטרה נגבתה בסיוע מתורגמן.

באשר לחבלות הגוף שנגרמו להולכת הרגל, ההגנה טענה כי קיים ספק סביר אם חבלותיה של הולכת הרגל, כפי שעולה מן התעודות הרפואיות, נגרמו בתאונה, הן לאור מועד הטיפול - שעה שבטופס סיכום האשפוז צויין כי הולכת הרגל התקבלה לטיפול 4 ימים לאחר התאונה והן לאור אופי הטיפול, שכן פגיעותיה של הולכת הרגל הן בצד שמאל של גופה בעוד שאין מחלוקת כי רכב הנאשם פגע בה בצד ימין.

לטענת ב"כ הנאשם לא ניתן לראות בהימנעות הנאשם מלהעיד חיזוק לראיות כנגדו, שכן לא ניתן לחזק את ה"אין" בראיות המאשימה.

דין והכרעה

המטריה המשפטית

9. חובותיו של נהג בהתקרבו למעבר חציה, וחובותיו כלפי הולך רגל אשר חוצה את הכביש במעבר חציה הוסדרו בתקנות התעבורה, בין היתר, בתקנות 52(6) ו- 67(א) לתקנות התעבורה.

תקנה 52 לתקנות התעבורה קובעת:

"בכפוף לאמור בתקנה 51 חייב נוהג רכב להאט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה:

(6) בהתקרבו למעבר חציה;"

תקנה 67 לתקנות התעבורה קובעת:

"(א) נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך."

(א1) נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החציה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה."

10. בית המשפט העליון קבע חובת זהירות מוגברת החלה על נהג המתקרב למעבר חציה. מעבר החציה הינו "מקום מבצרו" של הולך הרגל. אכן, גם על הולך הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על הנהג, השולט בכלי רכב בעל-כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה במעלה, לנהוג בזהירות. אחריות זו כוללת, על-פי הפסיקה, חובה לצפות, במידה זו או אחרת, את האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל.

כך בע"פ (עליון) 558/97 **מלינק נ' מדינת ישראל** (03/05/98) קבע כב' הש' אור, כי יש לצפות שהולך רגל ינסה לחצות את הכביש, שלא יהיה ער לרכב מתקרב, ואף שיתרשל.

"מהן הנסיבות להן צריך נוהג רכב ליתן דעתו בהתקרבו למעבר חצייה? עליו ליתן דעתו לכך, אם יש מי אשר מתכוון לחצות את הכביש במעבר החצייה; ואם כן - להתאים את מהירות נהיגתו למקרה של חצייתו את הכביש. במסגרת זו, וכדי לכבד את זכות הקדימה של הולך הרגל במעבר חצייה, עליו לצפות שזה ינסה לחצות את הכביש; שאולי לא יהיה ער לרכבו המתקרב; אולי ייטול על עצמו סיכון של חצייה על אף התקרבות הרכב; אולי יסמוך על כך שהרכב יכבד את זכות הקדימה שלו. עליו להתחשב גם באפשרות של התנהגות רשלנית מצידו של הולך הרגל. **חובת הציפיות של נהג קיימת גם כאשר הנעשה על מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג, וגם כאשר מקצת ממעבר החצייה מוסתר, בין בשל רכב החונה ליד מעבר החצייה, בין בשל רכבים אחרים הנוסעים לפניו ומונעים ממנו מראות את הנעשה במעבר החצייה, או אז חובה עליו לצפות כי באותו "שטח מת" ימצא הולך רגל.**"

עוד אפנה לקביעותיו המפורטות של כב' הש' חשין, בע"פ (עליון) 8827/01 **ישראל שטרייזנט נ' מדינת ישראל** (13/07/13):

"מתקין התקנות צפה אפוא סכנה האורבת להולכירגל במעברי חצייה, ועל-כן מצא להטיל על נהג הרכב חובה להאט את מהירות נסיעתו, ועל-פי הנדרש אף לעצור את רכבו, כדי לאפשר להולכי רגל להשלים בבטחה חצייתו של מעבר חצייה. אכן, הדעת נותנת כי על נוהגים ברכב המתקרבים למעבר חצייה שומה עליהם לצפות הימצאותם של הולכי רגל במעבר החצייה - או הולכי רגל העומדים לעלות על מעבר החצייה - ולנקוט אמצעי זהירות ראויים למנוע פגיעה בהם..."

הנה-כי-כן, נהג רכב המתקרב למעבר חצייה חייב ליתן דעתו אף על אפשרות של התנהגות רשלנית מצדו של הולך הרגל ולצפות אותה. חובה זו קיימת לא אך במצב שבו עומד הולך הרגל על סף מעבר החצייה, פניו אל-עבר הכביש, והתנהגותו מבטאת כוונה לחצות את הכביש. **חובה זו קיימת גם במצב שבו מתעורר ספק אם אדם הנמצא בסמוך למעבר החצייה מבקש לחצות את הכביש אם לאו.** על חובת הציפיות המוטלת על נהג במצב כגון דא עמד המשנה לנשיא ש' לוי ברע"פ 6918/02 **אחיה נ' מדינת ישראל** [8]:

"במצב שבו אין זה ברור אם הולך הרגל עומד לחצות את מעבר החצייה אם לאו, ואין אינדיקציה לכאן או לכאן, חייב נהג הרכב לצפות אפשרות כזו ובמקרה מתאים אפילו להאיט את רכבו עד כדי עצירה לפני מעבר החצייה."

ראו עוד המ' 475/69 רוכורגר נ' מדינת ישראל [9], בעמ' 252.

חובת הציפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג, או-אז חובה היא המוטלת על נהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה. עמדה על כך השופטת שטרסברג-כהן בבש"פ 6616/99 בר נוף נ' מדינת ישראל [10]:

"ידיעת הנהג על כך שהנעשה על המדרכה ליד מעבר חצייה מוסתר מפניו,

כשידוע הוא שבני אדם יורדים ממדרכות אל תוך מעברי חציה לשם חציית הכביש, מצדיקה
נהיגה זהירה עד כדי עצירה לפני המעבר, כשאין ביטחון כי הולכי רגל "מוסתרם" לא ירדו
לתוכו.

**חובה זו קיימת גם כאשר מקצת מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג: בין
בשל רכב החונה ליד מעבר החצייה, בין בשל כלי רכב אחרים הנוסעים לפניו
והמונעים ממנו מראות את הנעשה במעבר החצייה ובין מכל טעם אחר.
במקרים שכאלה חובה היא המוטלת על הנהג לצפות כי באותו "שטח
שנוצר במעבר החצייה עשוי להימצא הולך רגל - הולך רגל המניח כי
המתקרבים למעבר החצייה יכלכלו את נסיעתם כך שלא יפגעו בו
ולו להשלים בשלום את חציית המעבר."**

**מת"
נהגים
ויאפשרו**

11. יחד עם זאת, חרף חובת הזהירות המוגברת החלה על נהג המתקרב למעבר חצייה - אחריותו של נהג לתאונות
הנגרמות עת חוצה הולך הרגל במעבר החציה - אינה מוחלטת.

התייחס לכך כב' הש' הנדל בבג"צ 8150/13 דליה כרסנטי נ' פרקליטות המדינה-המחלקה הפלילית
(06/08/14):

"ניתן אפוא להצביע על שני כללים גדולים בכגון דא שאינם סותרים זה את זה. הכלל הראשון הוא כי על
נהג המתקרב למעבר חצייה מוטלת אחריות מוגברת. זהו השטח של הולך הרגל. אכן, גם על הולך
הרגל חלים כללים בהגיעו לשטח זה, אך על השולט בכלי בעל-כוח קטלני מוטלת האחריות, הראשונה
במעלה, לנהוג בזהירות. אחריות זו כוללת, על-פי הפסיקה, חובה לצפות, במידה זו או אחרת, את
האפשרות כי הולך הרגל עלול להתרשל - כך במיוחד כלפי קבוצות אוכלוסיה ממוקדות כגון ילדים
וקשישים. כלשון תקנה 52(6) לתקנות התעבורה התשכ"א-1961: "בכפוף לאמור בתקנה 51 חייב נוהג
רכב להאט את מהירות הנסיעה, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה שבו צפויה סכנה
לעוברי דרך או לרכוש, לרבות רכבו הוא, ובמיוחד במקרים אלה... (6) בהתקרבו למעבר חציה". הכלל
השני הוא כי האחריות אינה מוחלטת. אין עסקין באחריות קפידה. העבירה היא גרם מוות ברשלנות.
טרם מורשע נאשם בעבירה כזו, על התביעה להוכיח שלשה מרכיבים: התרשלנות, גרימת מוות, וקשר
סיבתי משפטי ועובדתי ביניהן."

ומן הכלל אל הפרט -

הנאשם התרשל בנהיגתו שכן הפר חובותיו של נהג בהתקרבו למעבר חציה

12. בתיק זה לא חולצו מן הסרטון נתונים לגבי מהירות נסיעת רכב הנאשם, מהירות חציית הולכת הרגל, מרחק
החציה של הולכת הרגל ומקום האימפקט המדויק בכביש. לא נערך שחזור של התאונה ואין כל תחשיב הקובע
באיזו מהירות נסיעה היתה התאונה נמנעת.

13. ואולם - חרף האמור - בנסיבות הקונקרטיות של התאונה - ניתן גם בלי החישובים המתמטיים לקבוע כי הנאשם

באופן נהיגתו יצר סיכון בלתי סביר, ולרוע המזל ולמרבה הצער הסיכון התממש.

14. הסיכון הבלתי סביר התבטא בכך שהנאשם התקרב למעבר החציה בנסיעה רצופה בעקבות רכב אחר ולא האט רכבו ולא עצר לפני מעבר החציה על אף חובתו לעשות כן.

15. שעה שהנאשם התקרב למעבר החציה בנסיעה רצופה בעקבות רכב אחר, היה עליו לצפות אפשרות כי יש מי החוצה או המתכוון לחצות את מעבר החציה, וכמסקנה הנדרשת מכאן היה עליו לשמור מרחק מן הרכב השני, באופן שיוכל לראות את הנעשה על שפת המדרכה בסמוך למעבר ועל מעבר החציה, וכן להאט את מהירותו כדי שיוכל להגיב ביעילות ובמהירות על הסכנה הנשקפת להולכי רגל מנסיעתו או אף לעצור רכבו. גם אם בשל המצאות הרכב האחר על מעבר החציה לא יכול היה הנאשם להבחין בהולכת הרגל היורדת למעבר החציה ומתחילה חצייתה, נהג סביר יודע שאם הוא נוסע בעקבות רכב אחר בנסיעה רצופה, הרכב האחר עלול להסתיר את קיומם של הולכי רגל ונהג שעוצם עיניו לאפשרות זו, מפר את חובת הזהירות כלפיהם.

16. שלא כטענת הנאשם בהודעתו במשטרה (ת/10, שורה 24) - הולכת הרגל לא "התפרצה" כלל אל הכביש לפני פגיעת רכב הנאשם בה.

מעדות הולכת הרגל עולה כי עצרה לפני מעבר החציה, "עברו 2 מכוניות, המונית נסעה רחוק, הגעתי כמעט לאמצע המעבר והוא פגע בי".

גם לו היתה הולכת הרגל חוצה את הכביש ללא תשומת לב לתנועה, ובכך התרשלה, אין ברשלנות זו כדי לנתק את הקשר הסיבתי-המשפטי בין התנהגותו של הנאשם לבין התאונה. על פי דוקטרינת הקשר הסיבתי, היה על הנאשם לצפות כי הולכת הרגל לא תהיה ערה לרכבו המתקרב, ואולי אף תיטול על עצמה סיכון של חצייה על-אף התקרבות רכבו בהניחה כי יכבד את זכות הקדימה שלה.

17. **צירופם של כל אלה מביא למסקנה כי הנאשם התרשל בנהיגתו בכך שיצר סיכון בלתי סביר, לא האט מהירותו לפני מעבר החציה על אף ששדה ראייתו הוסתר על ידי רכב אחר, לא צפה את הימצאותה של הולכת הרגל במקום, על אף שצריך היה לצפותה ופגע בה.**

חובת הוכחת היות התאונה בלתי נמנעת - האומנם?

18. ב"כ הנאשם טען כי לא הוכח כי ניתן היה למנוע את התאונה.

19. אכן, כטענת ב"כ הנאשם, **בבג"צ כרסנטי**, נקבע כי אין להמעיט בחיוניותן של דרכי החישוב ויש להידרש לחישובים מתמטיים של שדה הראיה הרלוונטי, מהירות הרכב ומהירות הולכך הרגל והמהירות והמרחקים בהם היתה התאונה נמנעת.

כך נקבע גם בעפ"ת (מחוזי מרכז) 55108-02-16 מדינת ישראל נ' בושארי (18.09.16).

20. עם זאת, לא בכל מקרה בו מתרחשת תאונת דרכים שכתוצאה ממנה נפגע הולך רגל נדרשים חישובים מתמטיים כבסיס להרשעה.

די אם אפנה לרע"פ 1871/22 ירון דנוך נ' מדינת ישראל (23/03/22) - שם נדון עניינו של מבקש אשר הורשע בבית משפט קמא בגרימת תאונת דרכים ופגיעה בהולכת רגל במעבר חציה, בהסתמכו על העדויות וגרסת המבקש וזאת חרף העדר נתונים.

כב' הש' צלקובניק בעפ"ת (מחוזי מרכז) 52096-10-21 ירון דנוך נ' מדינת ישראל (08.03.22) אימץ קביעת בית המשפט קמא כי יש להצר על העדר הנתונים אולם קבע כי אין בהעדרם כדי לעורר ספק סביר באחריות המבקש לתאונה ודחה את ערעור המבקש על הכרעת הדין המרשיעה:

"צודק הסניגור המלומד בטענתו כי החקירה לא מוצתה בשל מחדלה של המשטרה לשלוח למקום התאונה בוחן תאונה, כדי לבחון את נסיבות התאונה; נוכח כך לא עמדו בפני בית המשפט נתונים אובייקטיביים להשלמת התמונה הראייתית, ובכללם קביעת גובה מהירות הנסיעה, מיקום הפגיעה בהולכת הרגל, מיקומה לאחר הפגיעה, מדידת מרחקים ושדה ראייה, ואולי אף נמנע איסוף עדויות של עדים לתאונה. יש להצר על כך שלא קוימה חובתה הטבעית של המשטרה לבצע חקירה מהירה של תאונה קשה בתוצאתה, ויש לקוות כי השיקולים הקשורים בתעדוף חקירה זו או אחרת, נבחנים היטב וברגישות הראויה על ידי אגף התנועה, בהתאם לנהלי המשטרה.

בית המשפט קמא ביסס ממצאיו, נוכח האמור, בעיקר על יסוד העדויות שהיו בפניו, וכן על תמונות לא ממצות מאיזור התאונה שבוצעו על ידי שוטר סיוור. כידוע, אין ערכאת ערעור נוטה להתערב בממצאי מהימנות הנקבעים על ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים, ובענייננו לא ראיתי מקום לסטות מעיקרון זה."

בית המשפט העליון אימץ את פסק דינו של בית המשפט המחוזי ובקשת רשות הערעור נדחתה.

21. ואדגיש, לא מן הנמנע כי אם יערך חישוב מתמטי על בסיס נתוני מהירות ומרחק, יכול ותתקבל תוצאה שהתאונה בלתי נמנעת, ואף על פי כן אני קובעת כי קיים קשר סיבתי משפטי בין ההתרשלות לנזק וזאת בשל הסיכון הבלתי סביר שיצר הנאשם באופן נהיגתו והפרתה של חובת הזהירות המוגברת המוטלת עליו בהתקרבו למעבר חציה ובכללה חובת ההאטה שהיה בה כדי למנוע את התאונה, והכל כנלמד מפורשות מהוראת תקנות 52 (6) ו-67 (א) לתקנות התעבורה.

ראו בעניין דומה את דברי הרכב בית המשפט בעפ"ת (מרכז) 30165-12-17 אלגדאמין נ' מדינת ישראל (15.5.18):

"איננו מקבלים את טענת המערער לפיה בהעדר הוכחה לכך שהוא יכול היה למנוע את התרחשות התאונה, לא ניתן לומר כי התרשל. הדגש בנסיבות העניין הינו על הפעולות אותן יכול היה המערער לנקוט, ולא נקט, וכפועל יוצא מכך - קיומו של "סיכון בלתי סביר להתרחשות התוצאה או לגרימת הסכנה", כלשון סעיף 21 לחוק העונשין לאחר תיקון 126...

יפים בהקשר זה דברי בית המשפט העליון בע"פ 140/10 פיסל חלילה נ' מדינת ישראל (10.3.2011), בנסיבות של הרשעה בעבירה של גרם מוות ברשלנות בעת נהיגה ברכב כבד:

"עבירת הרשלנות משמעה, הפרת חובת הזהירות המוטלת מכוח דין, והיא ביטוי להלך נפש של אי ראיית הנולד, מקום שאדם סביר בנעלי המערער היה רואה אותו".

...לעניין הקשר הסיבתי הנדרש להרשעה בעבירה של גרימת מוות בנהיגה רשלנית, די בציפייה שעלול להיגרם נזק כלשהו. מספיק שניתן היה לצפות מראש שרשלנות באי בדיקת מיכלי השמן או באי נקיטת בפעולות בלימה, תגרום לאובדן שליטה ברכב וכתוצאה מכך לתאונה ולנזק לרכוש או לנפש בצורה זו או אחרת, על מנת שייקבע כי התקיים קשר סיבתי בנסיבות העניין. די, אפוא, באפשרות ובחובת הציפייה שהתנהגות בלתי זהירה מצד נהג רשלן עלולה לגרום לתאונה שכתוצאה ממנה עלולים להיפגע משתמשים אחרים בדרך."

22. כאמור, היה על הנאשם לנקוט באמצעי הזהירות המינימאליים הבאים - נסיעה במרחק מן הרכב השני המאפשר לו לראות את הנעשה על המדרכה ובמעבר החציה וכן נסיעה במהירות אשר תבטיח עצירה בכל עת קודם להגעתו אל מעבר החציה. היה אסור לנאשם להמשיך לנהוג ברכבו בנסיעה רצופה בעקבות הרכב השני במידה ונסיעה שכזו פגעה ביכולתו לראות את הנעשה בצדי הדרך ובקרבת מעבר החציה, אלא להאט את מהירות נסיעתו עד כדי עצירת רכבו קודם הגיעו למעבר החציה, אלא אם היה מתברר לו שאין אדם החוצה או המתכוון לחצות את הכביש.

בנסיבות המקרה, כאשר היה עליו לצפות כי יש מי החוצה את הכביש במעבר החציה או מתעתד לחצות, נטל הנאשם סיכון בלתי סביר להתרחשות התוצאה או לגרימת הסכנה.

23. אשר ליתר טענותיו של ב"כ הנאשם -

א. **חוסרים משמעותיים בעבודת הבוחן** - איני סבורה כי במקרה זה שאלת שדה ראייתו של הנאשם מהמקום בו עצר - רכב שלישי לפני מעבר החציה - רלוונטית. בין אם שדה ראייתו היה מוגבל ובין אם לאו - היה עליו להאט לפני מעבר חציה באופן שיוכל לעצור על אתר את רכבו. ניסוי שדה הראיה שערך הבוחן - אינו רלוונטי שכן נבחן שדה הראיה ממרחק 50 מטר מן המעבר ולא נבחן שדה הראיה מן הנקודה בה עצר רכב הנאשם (רכב שלישי לפני מעבר חציה). אכן עבודת הבוחנות חסרה אולם אין בכך כדי לגרוע מעוצמת הראיות המרשיעות שבפני.

ב. **אופן ירידת הולכת הרגל לכביש** - ב"כ הנאשם העלה בסיכומיו שתי טענות סותרות. תחילה טען כי בסרטון נראית הולכת הרגל עומדת על המדרכה טרם ירידתה אל הכביש ומתחילה בחציה שעה שהרכב השני נמצא עדיין על מעבר החציה - ולגישתו, רכב זה לא נתן להולכת הרגל זכות קדימה (עמוד 17 לפרוטוקול, שורות 18-19). לאחר מכן טען - כי מהסרטון ניתן להסיק שלא עמדה טרם רדתה למעבר החציה (עמוד 18, שורות 21-22). על פי הסרטון לא ניתן בהכרח לקבוע מסמרות בשאלה זו שכן מזוית הצילום בה מוצבת המצלמה - בשלב שבו הולכת הרגל נמצאת על המדרכה, היא מוסתרת חלקית על ידי הרכב השני. די אם אפנה לעדותה של הולכת הרגל אשר הוגשה בהסכמה וממנה עולה כי עמדה על שפת המדרכה, לפני רדתה למעבר החציה.

יתרה מכך - גם אם לא עצרה טרם רדתה לכביש ולמעבר החציה - כאמור לעיל, היה על הנאשם לצפות רשלנותה.

ג. **היות התמרור המסמן מעבר חציה להולכי רגל מוסתר על ידי עצים** - טענה עובדתית זו לא נשמעה מפי הנאשם אשר בחר שלא להעיד בבית המשפט ויתרה מכך - בהודעתו (ת/10, שורות 40-41) אישר כי זיהה את מעבר החציה ואת התמרורים טרם הגעתו לצומת.

ד. **אין זה מתפקידו של בית המשפט לחלץ בעצמו נתונים מן הסרטון** - טענה זו נכונה שכן זוהי פעולה הדורשת מומחיות. ואולם, בהכרעת דין זו הסתמכתי על אופן נהיגת הנאשם וקורות התאונה ככל שתועד בסרטון ונלמד ממראה עיניים. לא ניסיתי לקבוע לפי הסרטון נתונים בדבר מהירות רכב הנאשם, מרחק החציה של הולכת הרגל, זמן החציה וכד'. אין המדובר בהתרשמות הדורשת מומחיות - ולכן מותרת היא ואף מתחייבת.

ה. **קושי במתן מלוא המשקל לגרסת הולכת הרגל שכן עדותה במשטרה נגבתה בסיוע מתורגמן** - טענה זו לא תוכל להישמע עת הוגשה הודעת הולכת הרגל בהסכמה וללא חקירה נגדית. לא ניתן לקבוע באופן גורף כי כל עדות אשר נגבית בסיוע מתורגמן מוטלת בספק. הימנעות הנאשם מחקירתה הנגדית של הולכת הרגל - משמעה כי יש ליתן מלוא האמון בגרסתה, כפי שתועדה בהודעתה.

ו. **העדר קשר סיבתי עובדתי בין התאונה לבין חבלות הגוף שנגרמו להולכת הרגל** - לא מצאתי ספק בקיומו. ראשית - בכפירתו המפורטת ביום 24/10/22 הנאשם הודה בתוצאות התאונה כפי שפורטו בסעיף 5 לעובדות כתב האישום - 2 שברים, ניתוח והשמת סד גבס ולא טען לניתוק הקשר הסיבתי (עמוד 4 לפרוטוקול שורה 14). שנית, הולכת הרגל בהודעתה (ת/15) נשאלה בשורה 21 - "מה הפציעות שלך" והשיבה בשורה 22 - "יש שבר בברך שמאל, עשיתי ניתוח בברך שמאל ויש שבר בקרסול ברגל שמאל". כאמור, נוכח הימנעות הנאשם מחקירתה הנגדית - יש ליתן מלוא האמון בגרסתה. שלישית - אכן בטופס סיכום האשפוז של הולכת הרגל במחלקה האורטופדית נרשם כי הולכת הרגל התקבלה לטיפול ביום 31/05/20 ואילו התאונה ארעה ביום 27/05/20 - יכולים להיות לכך כמה הסברים - כגון קבלתה למיון ביום התאונה ושחרורה לביתה וקבלתה למחלקה האורטופדית רק לקראת הניתוח אותו עברה. אציין כי בתעודות הרפואיות (ת/14) קיים גם מרשם רפואי מיום 28/05/20 מאותה מחלקה אורטופדית ומכאן ברור כי התקבלה בבית החולים קודם ליום 31/05/20. רביעית - באשר להיות החבלות בצד שמאל של גופה בעוד שאין מחלוקת כי רכב הנאשם פגע בצד ימין של גופה - בהחלט ייתכן כי עיקר החבלות נגרמו דווקא מפילתה לכביש כפי שתועדה בסרטון - מעידתה, הזרקותה למרחק מטרים ספורים עם כיוון תנועת רכב הנאשם ונפילתה על צד שמאל של גופה. רכב הנאשם לא ניזוק כלל - ולכן סביר כי המגע בינה לבין הרכב לא היה חזק כמו נפילתה.

הימנעות הנאשם מלהעיד במשפטו

24. סעיף 162(א) רישא לחסד"פ לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 קובע, כי "הימנעות הנאשם מלהעיד עשויה לשמש חיזוק למשקל הראיות של התביעה וכן סיוע לראיות התביעה במקום שדרוש להן סיוע".

25. אם בכוחה של הימנעות מלהעיד לשמש סיוע - בוודאי שיש בה כדי לשמש "דבר מה" ו"דבר לחיזוק" (י. קדמי, על הראיות, חלק ראשון, בעמוד 309).

26. קבעתי כאמור כי יש די ראיות להרשעה ולפיכך הימנעות הנאשם מלהעיד במשפט מחזקת ראיות התביעה, מצטברת להן ולה כוח ראייתי לחובתו:

"במקום שמתחייבים תגובה והסבר מצד הנאשם מכוחן של ראיות לכאורה שהובאו נגדו והוא שותק - יש לראותו כמי שאין בפיו כאלה" (י. קדמי, על הראיות, חלק ראשון, עמ' 306).

27. גם לפי מבחן השכל הישר יכול הנאשם לסתור ראיות התביעה, לו רק היה מציג גרסה מזכה.

28. מעבר לכך, הגרסה אותה העלה הנאשם בהודעותיו במשטרה אינה עולה בקנה אחד עם הנראה בסרטון. הנאשם טען כי עצר רכבו לפני מעבר החציה, הסתכל לצדדים ואז החל בגלישה לתוך מעבר החציה וכשכבר היה לקראת סיומו הולכת הרגל התפרצה לכביש והוא פגע בה עם חזית רכבו (ת/10 שורות 6-9, שורות 27-31, שורה 51, ת/11 שורות 7-9).

בסרטון כאמור, נראה רכב הנאשם נעצר בעקבות 2 רכבים אחרים שעה שהרכב הראשון עצר לפני מעבר החציה. מרגע בו המשיך הרכב הראשון בנסיעה - גם הרכב השני וגם רכב הנאשם המשיכו בנסיעה רצופה ולא האטו או עצרו לפני מעבר החציה.

29. לאור כל האמור, גם לגרסתו השקרית של הנאשם במשטרה וגם להימנעותו מלהעיד במשפטו - משמעות המחזקת את ראיות המאשימה.

לסיכום:

30. המאשימה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם התקרב למעבר החציה בנסיעה רצופה אחרי רכב אחר, לא האט רכבו, לא עצר לפני מעבר החציה ובהתנהגותו זו יצר סיכון בלתי סביר. הנאשם פגע עם חזית רכבו בהולכת הרגל אשר נחבלה בגופה חבלות של ממש. שוכנעתי כי חבלותיה של הולכת הרגל נגרמו כתוצאה מן התאונה וקיים קשר סיבתי עובדתי ומשפטי בין פגיעת רכב הנאשם בה וחבלותיה.

31. עדות הולכת הרגל הוגשה בהסכמה ומבלי שנחקרה על ידי הנאשם בחקירה נגדית והיא משתלבת עם אופן קרות התאונה כפי שתועד בסרטון ועם יתר הראיות.

32. הנאשם בחר שלא להעיד במשפט. בהימנעותו מלהעיד ובגרסתו השקרית בהודעותיו במשטרה יש כדי לחזק את ראיות המאשימה.

33. לא הובאו נתונים מתמטיים ולא הוכח כי התאונה היתה נמנעת. ואולם, נתונים אלו אינם הכרחיים, בנסיבות קרות התאונה שבפני לאור אופן נהיגתו הרשלני של הנאשם ויצירת הסיכון שאינו סביר.

34. לאור כל האמור, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"א תמוז תשפ"ב, 20 יולי 2022, במעמד הצדדים